

vig, som forrige Aar fremkom i Bladene uden Navns Underkrift, netop da vi havde denne Sag for her. Disse Artikler vare lige fornærmelige for de slesvigiske Præster og Menigheder; de fremkaldte ogsaa Modartikler fra to hæderlige, bekjendte Præster, og dermed forstummede Angrebet.

Da han saaledes har fremført et Par Vidnesbyrd for sin Formening angaaende de slesvigiske Forhold, tør jeg maaskee anføre et Par andre, der idetmindste have det forud for de tydske Præsters, at de, fra hvem de hidsvære, ikke have betragtet de danske Menigheder fra et maaskee fjendtligt Synspunkt, og at de dernæst ere Mænd, der ere kjendte i alt Fald af en stor Mængde i denne Sal. Jeg skal først nævne et Vidnesbyrd af en dansk Præst, som i en halv Snees Aar har været bosat i Slesvig, i et Sogn, hvor der ikke er Valgret, men hvorfra han dog havde Leilighed til at være tilstede ved en saadan Valghandling. Han vil ligeledes ikke det Valg, der fandt Sted, men ønskede, at der var bleven valgt en anden Candidat; skjøndt han iøvrigt indrømmer, at den Candidat, der blev valgt, var en saadan, at Menigheden i alt Fald ikke havde handlet utilbørligt i at vælge ham. Det er Udgiveren af „Substikken“, Pastor Boisen. Han siger saaledes — jeg skal blot læse et Par ganske korte Bemærkninger op — om den nævnte Valghandling: „Denne hele Handlung var for mig opbyggelig fra Først til Sidst“ (Det er en stærk Modsetning til, hvad der blev talt om Skneepil, Farce o. s. v.). Han yttre fremdeles: „For dem, der skal vælges imellem, er det maaskee mindre behageligt, men for Menigheden er det en Binding, og dens Tarv maa naturligtvis først tages i Betragtning“. Dernæst skal jeg nævne en Mand, som det er mig en Glæde, at jeg kan nævne ved denne Leilighed, og hvem jeg haaber de ærede Herrer paa den anden Side ville tage meget Hensyn til, da jeg veed, det er en Mand, som de sætte lige saa megen Pris paa som jeg; det er Professor Clausen. Han er jo velbekjendt med

de slesvigiske Forhold og ganske vist ogsaa med Hensyn til dette Punkt, og han har i sit sidste Skrift netop udtalt sig for, at Menighederne skulle have Ret til at vælge een blandt bestemte, af Regjeringen fremskillede Candidater. Efter disse Mænds Vidnesbyrd behøver jeg ikke at fremsføre mit eget; men jeg skal dog, da der er nævnt, hvilke forskjellige Hensyn der ville gjøre sig gjældende, ligefrem sige, hvorledes jeg har opfattet den Maade, hvorpaa de slesvigiske Menigheder bruge deres Valgret. I Almindelighed gaaer det saaledes, at denne Prøveprædiken ikke har meget at sige, undtagen naar der fremsætter sig en Mand, som ikke tidligere har været i geistligt Embede. Da gaaer Menigheden gjerne efter det personlige Indtryk, den faaer af ham. — Er det derimod en Mand, som har været i geistligt Embede, lægger den fornemmelig Bøgt paa, om den selv kjender ham som en saadan, at den kan være tjent med ham, altsaa om det f. Ex. er en dygtig Rabopræst, hvem man maaskee oftere har havt Leilighed til at høre eller paa anden Maade at lære personligt at kjende. Kan man ikke faae en saadan Mand, søger man Dplysninger om de Candidater, man veed ville fremsætte sig, fra de Menigheder, hvor de tidligere have været, og efter den Dom, som af disse Menigheder bliver fældet om dem, bestemme de sig i Almindelighed til, hvem de ville tage til deres Præst. Det er naturligt, at naar man ikke tillægger Menigheden saa megen aandelig Modenhed, at man troer, de kunne paasee deres egen Tarv, maa man forkaste saadanne Valg; men naar man troer, at Menighederne, hvor uideal deres Tilstand end kan være i mange Henseender (det skal jeg villig indrømme), dog have saa megen sund Sands, at de nogenlunde kunne bedømme, om de kunne være tjente med den Mand de vælge, vil man heller ikke nægte dem den naturlige Ret, de have, til at faae Indflydelse paa Valget af deres Præster. Hvem vil det nemlig nærmest gaae ud over? Netop over Menighederne selv. Og hvorledes er nu Vidnesbyrdet fra de slesvigiske Menigheder?